

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2011-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. Mgr. J. T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 2 a 3 a čl. 146 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín a Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 1/05, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/05 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 4 To 91/2006, sp. zn. 1 TdoV 4/2009, sp. zn. 2 Tost 7/2009 a sp. zn. 4 Tost 14/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. Mgr. J. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2010 doručená sťažnosť PhDr. Mgr. J. T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 2 a 3 a čl. 146 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín (ďalej len „Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Trenčín“) a Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 1/05, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/05 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 To 91/2006, sp. zn. 1 TdoV 4/2009, sp. zn. 2 Tost 7/2009 a sp. zn. 4 Tost 14/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo 30. októbra 2002 vyšetrovateľom „*OÚJP OR PZ v Novom meste nad Váhom*“ vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Dňa 16. decembra 2002 podal prokurátor okresnej prokuratúry v trestnej veci sťažovateľa obžalobu na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“).

Uznesením okresného súdu z 9. novembra 2004 bola trestná vec sťažovateľa postúpená z dôvodu vecnej a miestnej nepríslušnosti Krajskému súdu v Trenčíne.

Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 21 T 1/05 z 12. mája 2005 vyslovil svoju nepríslušnosť a vec postúpil krajskému súdu.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 T 4/2005 z 9. októbra 2006 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania trestného činu sprenevery a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 To 91/2006 zo 17. júna 2008 zrušil výrok o treste a uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov.

Proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 z 5. októbra 2009 bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Sťažovateľ návrhom zo 7. novembra 2008 požiadal krajský súd o povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 T 4/2005. Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 2/2008 z 5. marca 2009 bol návrh sťažovateľa zamietnutý. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 7/2009 z 9. júna 2009 zamietol.

Dňa 17. februára 2010 bol krajskému súdu doručený ďalší návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010 bol návrh sťažovateľa zamietnutý. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 14/2010 z 22. júla 2010 zamietol.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho ústavou garantovaných práv došlo týmto spôsobom:

A. K porušeniu práva na obhajobu

- odopretím možnosti zvoliť si obhajcu v spojení s porušením základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy tým, že *„V mojom prípade mi síce vyšetrovateľ lehotu na zvolenie obhajcu určil, ale ešte 12 dní pred vydaním uznesenia o stíhaní, v ktorom mi bola lehota na zvolenie určená, mi bol obhajca (ako neobvinenému) súdom ustanovený.“*. Ustanovená obhajkyňa nebola podľa názoru sťažovateľa reálne

spôsobilá poskytnúť mu kvalifikovanú právnu pomoc, keďže uznesenie o vznesení obvinenia prevzala 2 až 3 minúty pred údajným výsluchom sťažovateľa 18. novembra 2002,

- vykonaním výsluchu obvineného (sťažovateľa), „*bez jeho prítomnosti*“ (sťažovateľ tvrdí, že nemohol byť v prípravnom konaní vypočutý 18. novembra 2002 v ranných hodinách, ako je uvedené v spise, keďže v tom čase bol na lekárskom vyšetrení a následne v popoludňajších hodinách bol hospitalizovaný),

- sťažovateľ tvrdí, že mu nebolo vyšetrovateľom umožnené uskutočniť záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu.

B. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie

Podľa sťažovateľa k porušeniu tohto práva došlo tým, že

- súd I. stupňa rozhodol o jeho vine „... *pri absencii subjektívnej stránky tr. činu sprenevery a pochybností o výške škody*“;

- „... *súd nevykonal dôkazy na hl. pojednávaní zákonným spôsobom*“;

- „... *vyšetrovateľ ani súd neprihliadli na nováciu Komisionárskej zmluvy na zmluvu o pôžičke – teda občiansko – právny vzťah medzi obvineným a poškodeným*“.

Sťažovateľ tvrdí, že medzi akciovou spoločnosťou P., o. c. p., v ktorej zastával funkciu predsedu predstavenstva, a poškodeným P. R. bola v skutočnosti uzavretá zmluva o pôžičke vyplývajúca z dodatku č. 1 z 30. januára 2001 ku komisionárskej zmluve a z notárskej zápisnice č. Nz 11/02 zo 14. januára 2002. «*Komisionárska zmluva, notárska zápisnica Nz 11/02 a výpisy z účtu sa na pojednávaní nevykonali zákonným spôsobom – neprečítali sa. Týmto postupom súdu mi bolo odňaté právo sa k týmto dôkazom vyjadriť...*

Podstatným dôkazom o chybnom závere súdu o vine je existencia Dodatku č. 1 ku komisionárskej zmluve (zo spisu sa „stratil“), preto ho súd I. stupňa nemal k dispozícii.

V konaní o povolenie obnovy konania, kde som Dodatok č. 1 predložil, sa s touto otázkou súd vysporiadal tak, že návrh vykonať tento dôkaz jeho prečítaním na VZ zamietol, s odôvodnením, že: „touto okolnosťou sa zaoberal prvostupňový súd, keďže ju uvádzal odsúdený i na hlavnom pojednávaní, nejde teda o skutočnosť skôr neznámu v pôvodnom konaní...

Aj Najvyšší súd SR Dodatok č. 1 ako dôkaz pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nepripustil s odôvodnením, že skutok sprenevery bol dokonaný dňom 31. 12. 2000 a Dodatok bol vystavený po tomto dátume.»

C. K porušeniu práva na zákonného sudcu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že vo veci rozhodoval súd, v obvode ktorého nebol skutok spáchaný.

D. K porušeniu „práva na prejednanie veci v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom a bez zbytočných prieťahov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy“.

Sťažovateľ namieta neprimeranú lehotu konania v jeho trestnej veci najmä

- v období od vznesenia obvinenia 30. októbra 2002 do právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa, teda do 17. júna 2008 (5 rokov a 8 mesiacov),

- v súvislosti s vyhotovovaním uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 2/08 z 5. marca 2009,

- v súvislosti s vyhotovovaním uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 z 5. októbra 2009 (písomné vyhotovenie predmetného uznesenia bolo sťažovateľovi doručené až 16. februára 2010).

V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že „Osobitne poukazujem na to, že opísaným postupom mi Najvyšší súd SR odňal právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy) tým, že prieťahmi v konaní zmaril objektívnu lehotu dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (od 05. 10. 2009 do 06. 12. 2009) na podanie ústavnej sťažnosti.“.

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta aj zaujatosť „vyšetrovateľa PZ, súdu I. stupňa ako aj dovolacieho súdu“.

Napokon sťažovateľ namieta zaujatosť najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 14/2010, keďže predseda senátu JUDr. E. B. a sudca JUDr. M. P. boli v jeho trestnej veci činní ako sudcovia senátu odvolacieho súdu sp. zn. 4 To 91/2006, a tiež preto, že najvyšší súd sa nezaoberal námietkou sťažovateľa o nepríslušnosti krajského súdu.

E. K porušeniu „*zákazu väznenia pre dlh podľa čl. 1 Dohovoru v znení Protokolu č. 4*“

Sťažovateľ tvrdí, že medzi akciovou spoločnosťou P., o. c. p., a poškodeným P. R. bola v skutočnosti uzavretá zmluva o pôžičke a pre neschopnosť túto pôžičku splatiť nemôže byť sťažovateľ trestaný a väznený.

F. K porušeniu práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti

Sťažovateľ v tejto súvislosti opisuje nepriaznivý dopad súdneho konania a „*nespravodlivo*“ uloženého trestu naňho a na jeho rodinu.

G. K porušeniu zákazu diskriminácie

Sťažovateľ tvrdí: „*Moja diskriminácia je založená na mojom sociálnom pôvode so statusom bežného občana, ktorý stojí v spore proti politickej i podnikateľskej celebritě (pošk. P. R. bol v čase vznesenia obvinenia ministrom hospodárstva SR).*“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo (sloboda) PhDr. Mgr. J. T. upravené v čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3, čl. 146 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v znení protokolu č. 11, čl. 6 zákona č. 209/1992 Zb. postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, Okresnej prokuratúry v Novom meste nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002, Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 1/05, Krajského súdu v Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/05 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 91/2006, 1 Tdo V 4/2009, 2 Tost 7/2009 a Tost 14/2010 porušené bolo.*

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 10. 2006 sp. zn. 2 T 4/05 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. 6. 2008 sp. zn. 4 To 91/2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. PhDr. Mgr. J. T. sa priznáva finančné zadostučinenie 528.987,- EUR (slovom Päťstodvadsaťosemtisícdeväťstoosemdesiat sedem EUR), ktoré sú mu povinné Ministerstvo

spravodlivosti SR a Ministerstvo vnútra SR podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci povinné vyplatiť spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. PhDr. Mgr. J. T. sa priznáva finančné zadosťučinenie za každý deň nezákonného pozbavenia osobnej slobody ako náhradu 1/30 šesťnásobku priemernej mzdy ako nemateriálnu ujmu, ktoré sú mu povinné Ministerstvo spravodlivosti SR a Ministerstvo vnútra SR podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci povinné vyplatiť spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

5. Navrhovateľovi ústavný súd priznáva trovy konania/právneho zastúpenia, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR a Ministerstvo vnútra SR povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet advokáta JUDr. V. Š. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 146 ústavy sudca sa môže svojej funkcie vzdať písomným oznámením prezidentovi Slovenskej republiky. Jeho funkcia v takom prípade zaniká uplynutím kalendárneho mesiaca, v ktorom bolo písomné oznámenie o vzdaní sa funkcie doručené.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

1. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002 a okresnej prokuratúry a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 1/05

Sťažovateľ namieta postup Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002 a okresnej prokuratúry (bez udania konkrétnej spisovej značky) v štádiu prípravného konania. Sťažovateľ v sťažnosti nešpecifikuje, či postup alebo rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní v štádiu prípravného konania napadol opravnými prostriedkami a ak áno, akými.

Ak mal sťažovateľ výhrady proti postupu, resp. akémukoľvek rozhodnutiu vydanému či už Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Trenčín, alebo okresnou prokuratúrou v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Trenčín pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002, mohol využiť zákonné prostriedky (sťažnosť, podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátora, vyšetrovateľa alebo policajného orgánu podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), prípadne opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre) na ochranu svojich práv, o ktorých boli oprávnené a aj povinné rozhodnúť príslušné štátne orgány, čo vylučuje právomoc ústavného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Bez ohľadu na uvedené bolo prípravné konanie v trestnej veci sťažovateľa ukončené 16. decembra 2002 podaním obžaloby okresnému súdu. Je preto nepochybné, že sťažnosť bola vo vzťahu k akémukoľvek postupu alebo rozhodnutiu vydanému či už Okresným

riaditeľstvom Policajného zboru Trenčín, alebo okresnou prokuratúrou v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Trenčín pod sp. zn. ČVS: OÚV-180/NM-2002 podaná po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. oneskorene. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná obneskorene.

Sťažovateľ tiež namieta, že k nepripustnému zásahu do jeho práv (porušenie základného práva na zákonného sudcu) došlo aj postupom Krajského súdu v Trenčíne.

Zo spisovej dokumentácie vyplýva, že po podaní obžaloby okresnému súdu bola trestná vec sťažovateľa z dôvodu vecnej a miestnej nepríslušnosti postúpená Krajskému súdu v Trenčíne, pričom tento súd uznesením sp. zn. 21 T 1/05 z 12. mája 2005 vyslovil svoju nepríslušnosť a vec postúpil krajskému súdu. Proti uzneseniu krajského súdu mohol sťažovateľ podať sťažnosť, o ktorej by bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Zo sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ bol podal proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sťažnosť.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

2. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 4/05 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4 To 91/2006, sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 a sp. zn. 2 Tost 7/2009

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 4/2005 z 9. októbra 2006 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 To 91/2006 zo 17. júna 2008

zrušil výrok o treste a uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov. Proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 z 5. októbra 2009 bolo dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať označený rozsudok krajského súdu, keďže tento podliehal prieskumnej právomoci najvyššieho súdu, ktorý ho v rámci odvolacieho konania aj preskúmal. Rovnako nemá ústavný súd právomoc preskúmať ani rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu (v časti týkajúcej sa dovolacích námietok sťažovateľa), pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd v rámci dovolacieho konania. Tieto skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Vo vzťahu k iným ako dovolacím námietkam sťažovateľa bola sťažnosť vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 91/2006 zo 17. júna 2008 podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. oneskorene. Rovnako bola sťažnosť oneskorene podaná aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 z 5. októbra 2009, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, ako aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 7/2009 z 9. júna 2009, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bol v poradí prvý návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene, ako aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

3. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 14/2010

Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010 bol ďalší (v poradí druhý) návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 14/2010 z 22. júla 2010 zamietol. Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 14/2010 rozhodoval najvyšší súd o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu o v poradí druhom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 14/2010 a jeho uzneseniu z 22. júla 2010, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010 (týmto uznesením krajský súd zamietol v poradí druhý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania), zameril na posúdenie jej opodstatnenosti.

V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho

pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Zásadným dôvodom, pre ktorý sťažovateľ požadoval (druhýkrát) obnovu konania, mala byť skutočnosť, že *„zápisnicu o svojom výsluchu nepodpísal dňa 18. 11. 2002, ale ju podpísal iného dňa, v dôsledku čoho sa údajne vedie trestné stíhanie proti vyšetrovateľovi za trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa. Vzhľadom k uvedenému odsúdený vyslovuje názor, že ak sa súdy v pôvodnom konaní opierali o jeho výpoveď z 18. 11. 2002, opreli svoje rozhodnutie o dôkaz absolútne neúčinný a v trestnom konaní nepoužiteľný. Preto navrhol povoliť obnovu konania, keďže došlo evidentne k založeniu viny na dôkaze o ktorom sa zistilo, že je sfalšovaný.“*

Krajský súd na verejnom zasadnutí oboznámil s rozhodnutím vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 18. marca 2010 sp. zn. ČVS: SKIS-358/IS-2-V-2009, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie začaté vo veci za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Z uznesenia krajského súdu tiež vyplýva, že pokiaľ ide o sťažovateľovo tvrdenie, že sa nezúčastnil výsluchu v rámci prípravného konania 18. novembra 2002 v čase medzi 9.00 h – 10.00 h, keďže bol v tom čase na lekárskom ošetrovaní, toto bolo vyvrátené. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že *„Z uznesenia o zastavení trestného stíhania vyplýva záver, že v rámci šetrenia času hospitalizácie PhDr. J. T. dňa 18. 11. 2002 bolo bezpečne zistené, že*

obvinený uvádzaného dňa nebol na ošetrovaní medzi 09.00 hod – 10.00 hod dňa 18. 11. 2002, ale že bol ošetrovaný v popoludňajších hodinách, čo vyplýva nielen z vyjadrenia ošetrojúcej lekárky MUDr. B. J., ale aj zo skutočnosti, že obvinený T. bol hospitalizovaný dňa 18. 11. 2002 až o 16.00 hod.

Po zistení, že dňa 18. 11. 2002 bol obvinený PhDr. T. lekársky ošetrovaný a hospitalizovaný až v popoludňajších hodinách, dospelo sa k záveru, že niet dôvodu spochybňovať jeho výsluch dňa 18. 11. 2002 v ranných hodinách, pričom vypočítavaný zápisnicu o výsluchu aj riadne podpísal.“.

Krajský súd taktiež uviedol, že „Tvrdenia odsúdeného PhDr. T. na verejnom zasadnutí o tom, že boli porušené jeho ústavné práva, vyzneli absolútne nepochopiteľne a zmätočne, najmä jeho výroky o tom, že nemal riadneho obhajcu a že nebol riešený zákonným sudcom. Nevedno na základe akých úvah dospel odsúdený k záveru, že nebol riešený zákonným sudcom, keďže jeho trestná vec bola v súlade s Trestným poriadkom odstúpená z Okresného súdu v Trenčíne na Krajský súd v Bratislave ako vecne a miestne príslušný na prejednanie skutku, právne kvalifikovaného ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák.

Týmto tvrdeniam odsúdeného podľa názoru krajského súdu nie je dôvodné prikladať podstatný význam, pretože tvrdenia nemajú oporu v spisovom materiály.

Záverom k celému tomuto konaniu treba povedať, že konanie o povolení obnovy sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy takého charakteru, že by mohli zmeniť rozhodnutie v otázke viny, trestu alebo škody. Neplatí tu revízny princíp, podľa ktorého by bol oprávnený súd skúmať správnosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia, v tomto štádiu konania sa nerozhoduje o tom, či napadnuté rozhodnutie alebo niektorý výrok je správny alebo nie. Skúma sa iba to, či vyšla najavo nová, súdu skôr neznáma skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by mohol odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie.“.

Najvyšší súd sa v uznesení sp. zn. 4 Tost 14/2010 z 22. júla 2010, ktorým sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu zamietol, v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom v jeho odôvodnení okrem iného

uviedol, že «Považuje za potrebné len zdôrazniť, že zo strany odsúdeného ide sčasti o opakovanie tvrdení a dôkazov, uplatnených v konaní o obnove na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5 Ntok 2/2008, kde uznesením z 5. marca 2009, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tost 7/2009, z 9. júna 2009, bol návrh na obnovu konania právoplatne zamietnutý.

Navyše tvrdením „o podstatnom porušení práva na obhajobu v prípravnom konaní“ sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o dovolaní obvineného PhDr. Mgr. J. T. a v uznesení sp. zn. 1 Tdo V 4/2009, z 5. októbra 2009, podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol dovolanie obvineného, konštatoval, že ním uvádzané okolnosti sú len hypotetické, nekorešpondujú s obsahom spisu a nemožno ich prijať ako relevantné.».

Podľa názoru najvyššieho súdu „dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t. j. také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v citovanom zákonom ustanovení. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania je preto povinný hodnotiť dôkazy, význam novej tvrdenej skutočnosti alebo nového navrhnutého dôkazu vo vzťahu ku skutočnostiam a dôkazom vykonaným v pôvodnom konaní a až na základe takéhoto postupu môže dospieť k odôvodnenému záveru, či ide o také kvalifikované skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu ako je pôvodný právoplatný rozsudok.“.

Ústavný súd v nadväznosti na citované v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa porušenia jeho práva na obhajobu [s výnimkou existencie rozhodnutia vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 18. marca 2010 sp. zn. ČVS: SKIS-358/IS-2-V-2009, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie začaté vo veci za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005] sa zaoberal najvyšší súd už v konaní o dovolaní, v rámci ktorého uznesením sp. zn. 1 Tdo V 4/2009 z 5. októbra 2009 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ nenapadol včas podanou sťažnosťou na

ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ sa nesprávne domnieva, že lehota na napadnutie dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu začala plynúť dňom jeho vyhlásenia, teda 5. októbra 2009, keďže v skutočnosti mu začala plynúť v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu až dňom doručenia tohto uznesenia sťažovateľovi.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že v skutočnosti jeho výsluch v prípravnom konaní nebol vykonaný 18. novembra 2002 v ranných hodinách, keďže v tom čase bol na lekárskom vyšetrení, a teda takýto nezákonný dôkaz nemohol byť v konaní v jeho trestnej veci použitý, pričom túto skutočnosť má potvrdzovať aj trestné stíhanie príslušného vyšetrovateľa pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ústavný súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil a osvojil si ho.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že právne závery najvyššieho súdu (opierajúce sa aj o závery krajského súdu vyjadrené v jeho uznesení z 11. mája 2010) uplatnené v jeho uznesení z 22. júla 2010 sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uvedeným v časti I.B tohto uznesenia, t. j. námietkam proti porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, ústavný súd poznamenáva, že vo svojej podstate ide o námietky proti odsudzujúcemu rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu a súvisia s hodnotením dôkazov a právnym posúdením veci. Tieto námietky mohol sťažovateľ uplatniť vo včas podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 91/2006 zo 17. júna 2008, čo zakladá dôvod na ich odmietnutie z dôvodu, že boli uplatnené oneskorene.

Jedinú výnimku predstavuje námietka sťažovateľa týkajúca sa dodatku č. 1 ku komisionárskej zmluve, v súvislosti s ktorým sťažovateľ uvádza, že «V konaní o povolenie obnovy konania, kde som Dodatok č. 1 predložil, sa s touto otázkou súd vysporiadal tak, že návrh vykonať tento dôkaz jeho prečítaním na VZ zamietol, s odôvodnením, že: „touto okolnosťou sa zaoberal prvostupňový súd, keďže ju uvádzal odsúdený i na hlavnom pojednávaní, nejde teda o skutočnosť skôr neznámu v pôvodnom konaní...»

Aj Najvyšší súd SR Dodatok č. 1 ako dôkaz pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nepripustil s odôvodnením, že skutok sprenevery bol dokonaný dňom 31. 12. 2000 a Dodatok bol vystavený po tomto dátume.».

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010 ani z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 14/2010 z 22. júla 2010 sťažovateľom uvádzané skutočnosti však nevyplývajú. Z toho možno usudzovať, že citovaný vzťah sa vzťahuje na závery súdov konajúcich o v poradí „prvom“ návrhu sťažovateľa na obnovu konania, teda závery uvedené v uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Ntok 2/2008 z 5. marca 2009 a v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 7/2009 z 9. júna 2009, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil. Bez ohľadu na túto skutočnosť ústavný súd konštatuje, že ide o námietku uplatnenú zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže smeruje proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v konaní o povolení obnovy konania, vo vzťahu ku ktorému ústavný súd sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (pozri časť II.2 tohto uznesenia). Navyše ani zo sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Ntok 1/2010 z 11. mája 2010 nevyplýva, že by sťažovateľ bol krajskému súdu v poradí druhom konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyčítal, že sa nezaoberal dodatkom č. 1 ku komisionárskej zmluve.

Osobitne sa ústavný súd zaoberal námietkou sťažovateľa založenou na tvrdení, že najvyšší súd rozhodoval o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bol zamietnutý v poradí druhý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, v senáte, ktorého predsedom bol JUDr. E. B. a členom sudca JUDr. M. P. Označení sudcovia boli v

sťažovateľovej trestnej veci činní ako sudcovia senátu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 4 To 91/2006, čo podľa sťažovateľa predstavuje neprípustný zásah do jeho práva na nezávislý a nestranný súd garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa.

Podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Z citovaného znenia Trestného poriadku vyplýva, že v prípade, ak je napadnuté rozhodnutie súdu, o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje iný samosudca alebo iný senát než ten, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Dôvodom tejto úpravy je prehlbenie objektivity konania a odstránenie prípadných pochybností o nezávislosti a nestrannosti vo veci rozhodujúcich sudcov v ďalšom priebehu konania o povolení obnovy konania. Len takúto právnu situáciu platná zákonná úprava predpokladá, z čoho vyplýva, že z formálno-právneho hľadiska možno považovať za porušenie práva na zákonného sudcu a v tej súvislosti aj porušenie práva na nezávislý a nestranný súd len situáciu, keď by o návrhu na povolenie obnovy konania rozhodovali sudcovia, ktorí v predmetnej veci rozhodovali v prvom stupni, t. j. Trestný poriadok nezakazuje, aby sa na rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania zúčastnili aj sudcovia, ktorí v predmetnej veci rozhodovali ako sudcovia odvolacieho súdu, čo je aj prípad sťažovateľa, keďže sudcovia JUDr. E. B. a JUDr. M. P. rozhodovali v jeho trestnej veci ako sudcovia odvolacieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj právny názor konštantne uplatňovaný v jeho judikatúre, podľa ktorého postup súdu v súdnom konaní v súlade

s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Aplikujúc tento právny názor na vec sťažovateľa možno konštatovať, že ak Trestný poriadok výslovne nezakazuje možnosť, aby sa sudcovia, ktorí v určitej trestnej veci rozhodovali ako sudcovia odvolacieho súdu, mohli rozhodovať v konaní o povolení obnovy tohto konania, tak potom sa námietka sťažovateľa o porušení jeho ústavou garantovaných práv javí ako zjavne neopodstatnená.

Napriek uvedenému ústavný súd akceptuje, že uvedená námietka sťažovateľa má racionálny základ, pričom vo svojej podstate smeruje proti nesúlade zákonnej úpravy s požiadavkami vyplývajúcimi z ústavy a dohovoru, z toho hľadiska, že platná zákonná úprava (Trestný poriadok) nezakazuje sudcom, ktorí sa v určitej trestnej veci podieľali na rozhodovaní nielen na prvom stupni, ale aj na druhom stupni, aby sa nemohli zúčastňovať rozhodovania o povolení obnovy konania v tejto veci. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej „každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľa. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010). Na základe uvedeného možno konštatovať, že v uvedených súvislostiach možno aj túto námietku sťažovateľa považovať za zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu ku všetkým námietkam sťažovateľa smerujúcim k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, t. j. k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní o povolení obnovy konania (či už na prvom stupni, alebo druhom stupni) ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľa proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 14/2010 a jeho uznesení z 22. júla 2010 sú zjavne neopodstatnené, keďže nesignalizujú takú príčinnú súvislosť s ústavou garantovanými právami označenými sťažovateľom, ktorá by zakladala reálne dôvody na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie, a preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2011